

9 cançiones

9 Songs, Michael Winterbottom, 2004

Festa interminable de sexe musical d'una parella a Londres

Lisa és una estudiant americana que està passant un any a Londres. En un concert a Brixton coneix Matt. El film segueix el curs dels encontres sexuals entre ambdós fins que la relació s'acaba quan ella torna a casa. Entre sexe i sexe, nou cançons filmades en directe, també a cop de vídeo digital.

El director

Michael Winterbottom (1961) és un dels actuals realitzadors britànics amb una més que interessant i variada carrera professional. Graduat en Filologia Anglesa per Oxford, cursà després estudis cinematogràfics a Bristol i a Londres. Els seus primers treballs dins la indústria es desenvoluparen a la Thames Television on hi treballà com a editor i portà també la direcció de dos breus documentals sobre Ingmar Bergman. Després treballà conjuntament amb Frank Cottrell Boyce com a guionista, una associació professional que va rebre diverses nominacions del premi BAFTA, el més prestigiós

de Gran Bretanya. Posteriorment dirigí films tele-visius per a la BBC, fins que el 1995 rodà el seu primer llarg-metratge, *Butterfly Kiss*, el qual marcà l'inici d'una trajectòria pròpia. A aquest primer film, n'hi han seguit nou més, alguns estrenats entre nosaltres, i dels qual destacaríem: *Wonderland* (1999), *24-Hour Party People* (2002) i *In this World* (2003).

La particularitat del treball de Winterbottom són els reptes i també una constant: els canvis de registre i llenguatge fílmics. Deu llargmetratges: deu reptes. I no només de guió, sinó bàsicament de concepte i manufactura cinematogràfiques. En poc menys de deu anys Michael Winterbottom ha abordat: una relació lesbiana amb rerafons de *serial killer*, l'adaptació d'una novel·la de Thomas Hardy, un film de guerra en el context de Sarajevo, el drama social d'una família irlandesa entorn un petit negoci, el drama personal d'una parella sense fills, una gran història d'amor, un llarg vídeo clip sobre

el pop rock dels 90 a Manchester, un documental de ficció entorn la immigració a Europa i una pel·lícula de ciència-ficció futurista. Amb *9 Songs*, Winter-bottom s'ha atrevit amb la filmació desinhibida del sexe explícit.

Porno postmodern d'autor

El film comença amb les imatges d'un geòleg creuant les terres ermes i gelades de l'Antàrtida. Aleshores, entre gels, Matt recorda la tòrrida relació que visqué al costat de Lisa. *9 Songs* reprodueix un record, sense argument i sense cap racionalitat narrativa visualitza el brot obsessiu i inconscient d'aquest episodi curt però intens en la memòria de Matt.

Cinematogràficament la càmera respon als impulsos memorístics del protagonista, el qual més que recordar el desenvolupament d'una història d'amor, n'evoca les emocions sexuals, els punts àlgids, desinhibits i suats de tota aquesta història. L'absència d'estructura cinematogràfica i de

guió va implícit en l'intent de captació per part del director d'aquest record.

I el que Matt més recorda són les trobades sexuals amb Lisa al seu apartament. I el que en Winterbottom fa és no censurar cap detall d'aquest record, no talla cap escena i el film acaba sent seixanta minuts de records de sexe explícit, intercalats pels encontres de la parella fora de l'apartament i els concerts de rock als quals assisteixen.

A Winterbottom només li interessa el caos significatiu de les sensacions immediates; la sorpresa i l'excitació de la trobada de la parella. El realitzador no manipula la càmera, deixa que capti aquesta percepció en una seqüència vehement i incontrolable d'ac-cions sexuals pròpia dels successius encontres amorosos. I la deixa abandonada, distant en l'acció i sense fer cap judici del que succeeix entre la parella.

9 Songs és un arriscat experiment que qüestiona l'habitual mirada voyeurística de l'espectador clàssic, mostrant-li amb escreix tot allò que mai es mostra.

Coitus interruptus

Tanmateix, Winterbottom sucumbeix al seu propi experiment cinematogràfic. Aquesta torrencial i sorprenent experiència de llit-pantalla es fa repetitiva. Acaba sent un espectacle previsible, fins i tot avorrit després de les primeres excitacions.

Per trencar aquesta monotonia argumental Winterbottom hi intercala els concerts- les nou cançons del títol tocades per

diferents grups actuals (Black Rebel Motorcycle Club, The Von Bondies, Elbow, Primal ScreaM, The Dandy Warhols, Super Furry Animals, Franz Ferdinand i Michael Nyman).

En qualsevol cas, el film és polèmic. Escandalitza i ven. Els concerts són *cool*. Això del sexe explícit filmat de manera peculiar és artístic. Però el film després de mitja hora de projecció no avança més. Les escenes tenen bellesa, la proposta és original. Però, en qualsevol cas, la mateixa narrativa proposada no vol ser fictícia: només il·lustra el que una parella fa en la quotidianitat de la intimitat. I el film ho mostra amb una naturalitat envejable, sense judicis ni morbositats. Però és precisament aquesta quotidianitat la que transforma el film en una mena de documental de relacions sexuals explícites.

Però, al cap i a la fi, es tractava només d'això: «veure la relació d'una parella des del punt de vista d'ells fent l'amor», i a la insistent pregunta de la crítica de per què, Winterbottom només respon "per què no?"

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció i guió: Michael Winterbottom

Producció: Andrew Eaton

Fotografia : Marcel Zyskind

Muntatge : Mat Whitecross i Michael Winterbottom

Música : diversos grups musicals

País: Gran Bretanya i USA

Any: 2004

Duració: 69 min.

Equip Artístic

Kieran O'Brien: Matt

Margo Stilley: Lisa

Filmografia

2004

9 Songs

2003

Code 46

2002

In This World

2002

24-Hour Party People

2000

The Claim

1999

With or Without you

1999

Wonderland

1997

Welcome to Sarajevo

1996

Jude

1995

Butterfly Kiss